

ELEMENTE LINGVISTICE DACO-ROMÂNE ÎN LIMBAJUL INTERNATI ONAL

Lucrare prezentată la al XVI-lea Congres de Dacologie, Buzău, 2015

Autoare: prof. Ecaterina Chifu

Limba română „limba veche și-nțeleaptă” cum o numea Eminescu în poezia „Epigonii” este limba vorbită dintotdeauna pe pământul românesc, cizelată prin veacuri de vorbitorii nativi ai acestei străvechi vetre de cultură și civilizație și înfrumusețată prin creații literare orale și scrise, multe aparținând culturii universale.

Ea este capabilă să exprime noțiuni, idei, sentimente, simboluri de la cele mai simple, la cele mai abstracte, având la bază gândirea profundă, logică a strămoșilor care considerau exprimarea un dar divin. Limba, ca mijloc de comunicare în permanentă dezvoltare și transformare, a ajutat la conviețuirea în civilizația din ce în ce mai organizată a omenirii. Cuvintele, prin valoarea lor semantică, prin forța lor expresivă, prin capacitatea lor de a reflecta realitatea, au ajuns să capete sensuri din ce în ce mai abstracte, o dată cu evoluția biologică, mentală, cognitivă a umanității. Ele, cuvintele purtătoare de sens, de valori spirituale, au fost cele ce au dus la formarea conștiinței universale, limba română fiind limba-bază de la care s-au format alte idomuri, căci dacii, cei ce au roit în toate punctele cardinale, din motive demografice sau din alte cauze au dus cu ei limba, cultura, religia, arta, tehnologia. Tot mai mulți cercetători aduc dovezi clare că limba latină nu a putut sta la baza limbilor europene, deoarece nu se întâlnesc în limbile vorbite în zilele noastre cuvinte din latină vorbită în antichitate, limba gramaticienilor și a clerului, a elitelor, o limbă creată artificial.

Printre primele binefaceri ale naturii, soarele a ocupat un loc central. Soarele Zeul Luminii numit „**Ra**” este rădăcina păstrată în cuvântul „raze”(„ze=loc, Ra=Soare), interpretat „locul unde este soarele”.

Ra apare în multe toponimele în cel mai mare număr pe teritoriul **României**(Rmania=Țara oamenilor lui Ra): **Amara**, **Arad**,**Ar(a)**deal, **Brad**, **Br(ă)**ila, **Brașov**, **Bragadiru**, **Braniște**, **Caracal**, **Caransebeș**, **Craiova**, **Crasna**, **Drajna**, **Gr(ă)**diște, **Govora**, **Făgăraș**, **Maramureș**, **Oradea**, **Orăștie**, **Oratia**, **Oravița**, **Prahova**, **Piatra**, **Rarău**, **Razelm**, **Racovițeni**, **R(ă)**dăuți, **Sighișoara**, **Sărata**, **Timișoara**, **Transilvania**(Țara de dincolo de pădure), **Vrancea** etc.

Dacă unim cu izoglose aceste localități, vom observa că ele sunt majoritatea plasate între paralele 45 și 48, unde a existat „civilizația sării”(sarea a permis supraviețuirea căci ea sparge moleculele de viruși), și păstoritul(Activitate umană ce a dus la formarea poporului român și la unitatea limbii române.

În **Italia**, întâlnim orașe precum: **Altamura**, **Carrara**, **Ferrara**, **Gravina**, **Matera**, **Mazera**, **Novara**, **Pescara**, **Ravena**, **Siracusa**, **Trani**, **Taranto**, **Trapani**, **Voltera** etc. iar în **Spania** sunt toponime ca: **Granada**, **Zaragoza**.

Descendenți din daci, **albanezii** au păstrat și ei vocabula „**ra**” în toponime ca: **Tirana**, **Vilara**, **Shodra**, **Berat**, **Gramnsh**, **Gjirokastra** **Karraba**, **Saranda**, etc.

În **Bulgaria**, al cărui teritoriu în vechime era ocupat tot de **daci** „**ra**” s-a păstrat în toponime ca: **Stara Zagora**(locul unde s-a găsit mormântul cavalerului trac), **Silistra**, **Kaliacra**, iar în **Grecia** s-au păstrat vechi denumiri alese acolo de strămoșii **dacilor**, **pelasgii**, un supranume semnificând „cei care aveau casele acoperite cu piei”(v.site:pelagos): **Agora**, **Abdera**, **Avidira**, **Agia Mavra**, **Agia Varvara**, **Gerakas**, **Irakleion**, **Megara**, **Mandra**, **Meteora**, **Keratzinion**, **Panorama**, **Peraia**, **Peramos**, **Patras**, **Rafina** etc. În **Turcia**, unde era Cap **Dokia**, **Cappadocia** de azi, s-au

înrădăcinat cuvinte ce conțin pe „**ra**”: Ankara, Aksaray, Arakli, Karabük, Karadeniz Eregli, Karamülsel, Karasu, Klarakoprü, Saray etc. În **Armenia**, sunt orașe cu nume ce-l conțin pe „**ra**”: Agarak, Ararat, Aparan, Ashtarak, Chambarak, Kajarah, Kraklis. În **Egipt**, întâlnim denumiri precum: Dendera, Kamrar Dawm, El-Mahalla El Kubra, Mansoura etc.

Multe orașe din **Iran** au nume ce-l conțin pe „**ra**”, acesta fiind un argument că civilizația sumeriană descinde din Carpați: Astara, Baktara, Barazjan, Chaldoran, Chenaran, Karaja, Marand, Maragheh, Mahogeran, Mehran, Parand, Piranshah, Rafsanjan, Ragaishahr, Ramin, Ramashar, Rasht, Ray, Sadra, Sarab, Siraz, Vramin etc. În **India**, unde este adorat „**Ra**”/ Zeul Luminii și unde au pătruns massageții zis și „geții cei mari” sau „geții cei mulți” cum interpretăm noi expresia, știut fiind faptul că „masa/ă” înseamnă „mulțime” sunt toponime ca: Baswara, Haora, Madurai, Rattam, Raipur, Rajkot, Ratnagiri, Ramanthapuram, Surat, Vadodara, Varanasi și antroponime ca Rama, Sara (Epopoeea Ramayana) etc.

În **Pakistan**, sunt orașe ce conțin vocabula „**ra**”: Harappa, Karachi, Rawalpindi etc. precum și multe cuvinte terminate în „**-an**” sufix specific românesc.

În India sunt orașe precum: Agra, Amarati, Dehradun, Haora, Kavaratti, Ramanathapuram, Surat, Vadodara.

Sunt destule nume geografice în lume ce-l conservă pe „**ra**”: Angorra, Andora, Arabia, Basarabia, Cracovia, Eufrat, Franța, Grasse (Franța), Graz (Austria), Iran, Irak, Marmara, Marachesh (Maroc), Moravia, Moravița, Praga (Cehia), Saragossa (Spania), Samaria, Sumatra, Sahara, Vastra Gotlandslan (Suedia) multe orașe din Japonia (exemple: numele campusurilor Universității Kagoshima, din sud-vestul țării: Korimoto, Shimoarata, Sakuragaoka).

În cadrul prefecturii Kagoshima (sud-vestul Japoniei), sunt orașe precum: Aira, Makurazaki, dovadă certă că și în aceste locuri soarele era adorat, ca și pe teritoriul vechi al României. În această prefectură (Kagoshima), se vorbesc dialecte distincte de celelalte dialecte japoneze, printre care și kagoima-ben și satsuma.

Limba japoneză are mai toate cuvintele terminate în **a, o, i** sau **u**, ca și limba română și ar trebui făcut un studiu comparativ între limba română și limba japoneză.

Tracia, probabil la început a fost numită **Te Ra Cia = Țara ce aparține lui Ra** (Soarelui)/ **Ținutul de sub Lumina lui Ra**, cuprins între **Marea Baltică** și **Marea Mediterană**. Vocala „**e**” a căzut în fluxul vorbirii, cuvântul extinzându-și sensul în „**Terra**” (Planeta Pământ), denumire internațională.

Tărtăria/Tartaraia se poate interpreta **Țara de Jos a lui Ra**. (Tartar=Infern, Ținuturile de jos), „**ă**” este o vocală închisă, specifică limbii române, ce a înlocuit „**a**” deoarece în cuvânt erau prea multe vocale deschise. „**Ra**” apare în antroponime ca: Radu, Rada, Rădița, Raul, Raisa, Ramon, Ramona, Rădoi, Ramses, Rama, Raluca, Rațiu, Strabon (trac), Pitagora (kimer) etc.

În substantive comune „**ra**” apare în aramaica, rai, grai, strai, trai, raia, ramură, serai, samurai și în neologisme ca radio, radar, rațiune, raion, razie, cu rezonanță și grafie specifică fiecărei limbi.

Unind printr-o **izoglosă** (linie ce unește teritoriile ce au aceleași particularități lingvistice) cuvintele enumerate ce conțin vocabula „**ra**”, vom constata că acolo unde a existat un cult al soarelui s-au păstrat aceste toponime ca în vechime, căci oamenii, pentru a se orienta, nu schimbau ușor denumirile geografice și mai ales s-au răspândit acolo aceeași limbă și cultură. De exemplu apariția Diocezei **Dacia**, la sfârșitul imperiului roman ce se întindea din Serbia până în vestul Bulgariei, ca și Dioceza **Dacia** din Danemarca, prin dispoziție dată de Vatican, dintr-o singură rațiune: prezența etnicilor cu limba lor proprie în aceste teritorii (albanezi, aromâni,

macedoneni, istroromâni, meglenoromâni, în cazul primei dioceze și daci, walloni, volohi, goți, în cazul celei de a doua menționată) căci dacii din Dobrogea, după afirmația jurnalistului Michael Harris oprimați de romani au ajuns în Danemarca.(v site adaptfast.com) Și azi există în Franța o regiune unde se vorbește gota, între Normandia și Burgundia.

Marija Ghimbutas, care consideră România „vatra vechii Europe” susține că limbile indo-europene s-au format în spațiul dintre Nistru și Volga și face izoglosele după traseele ce le-au urmat acești vorbitori și urmașii lor. Dar acolo unde era un vast bazin hidrografic ce a facilitat locuirea din timpuri străvechi erau masașeții(geții ce-i mulți) sau sciții, ce-i ce s-au scindat din geții carpatini. Sciții, numiți **sași** de iranieni(v.Site Lumea mediteraniană) au fost numiți **saxoni** de gali și de francezii actuali.

Vom exemplifica prin alte lexeme răspândirea daco-românei în lume.

Verbul „**a sta**” specific românesc, a căpătat noi valențe în limbajul internațional, în cuvintele ce derivă din el: **stană, stâncă, statuie, stanță, stațiune, station**(fr, engl.), **stazione** (it.) **stampă, stână, stancuri**(cuvânt folosit de Eminescu în nuvela „Sărmanul Dionis” cu același sens întâlnit în occitană, adică „ținuturi muntoase, creste”).

Afixul „**-stan**” apare în cuvinte ca: **Stâncoși, St(ă)ncești, St(ă)nești**, iar în limbile asiatice păstrează sensul de „**ținut**”/ „**țară**” și a dat denumiri ca **Afganistan, Kirghistan, Uzbekistan, Tadjikistan, Turkmenistan, Pakistan** etc.

Sufixul „**-an**” la început avea sensul de „**cer**”, dar prin iradiere a căpătat semnificația actuală de „**loc/origine**”. Ex: **muntean, ardelean, oltean**.

Termenul de **muntean** a fost folosit într-un document dat de Vlad Țepeș celor ce l-au ajutat în luptă și care locuiau pe locurile cele mai înalte de pe lângă râul Argeș.(V. „Monografia satului Aref, autori Stanciu și Ion Stănciulescu, Editura Arefeana). Termenul s-a extins, desemnând **Muntenia**(Țara de dincolo de munți), adică **Valahia**.

Dacă luăm ca bază **Lu An**, rege în Munții Buzăului (Diana Gavrilă „Enigme ale trecutului îndepărtat în Munții Buzăului”) nume care intră în componența toponimului **Luana**, fiind regăsit și în Sumer pentru Regele **Luan**(V.Diana Gavrilă „Legende și mistere în Munții Buzăului”, Editura Alpha MDL) vom observa larga extinderea a acestui sufixului „**-an**” purtător de sens(marchează locul) în Asia de Est, unde este frecvent în cuvinte desemnând originea ca la români: armean, bistrițean, constănțean, dobrogean, oltean sau în antroponime ca: Boian, Traian.

În țările asiatice precum **Armenia** sunt orașele: Aboyan, Aparan, Byureghavan, Charentsavan, Dilijan, Kirovacan, Tumanyan, Yrevan etc. În **China**, sunt toponimele: Wuhan, X'an, Taiuan, Jinan, Dalian). În **Coreea de Nord** sunt orașe ca: Pyongan de Nord, Pyongan de Sud, Chagang, Ryangang, Wonsan, în **Coreea de Sud**: Ansan, Busan, Cheonan, Iksan, Masan, Osan, Pohsang, Taean, iar în **Taiwan sunt**: Taoyan, Ylan, Gangsang, Yunkang.

Sufixul „**-an**” apare și în **America** în toponime ca: Manhattan, Yucatan.

Am putea face o **izoglosă** cu aceste nume de orașe, conținând pe „**ra**” „**-an/--ian**” pentru a vedea aria de răspândire a unor cuvinte ce intră în componența unor toponime în Asia, Europa și America și a argumenta că limba dacilor este limba bază pentru alte limbi.

Gradele de rudenie au asemănări lingvistice în limbile romanice, dar și în coreeană, căci ele erau cuvintele cele mai des folosite în vorbirea cotidiană și s-au păstrat de-a lungul timpului în limbajul internațional.

Adverbele de afirmație: **da**(desigur, cert) și de negație „**nu**” din limba română au uneori aceeași rezonanță în multe limbi(rusă, hindi). În coreeană pentru **da** se folosește „**De**” sau „**Ie**”, ca în **Ardeal**. „**Da**” mai înseamnă „**Este adevărat**”.

Verbul a „**zice**” cu variantele sale în italiană(„**dicere**”) în franceză(**dire**) intră în componența cuvintelor ce desemnează etniile: „**Ce**” cu varianta „**ge/tzi**” apare în numele „**dacii**”(adevărații vorbitori) „**getzi/geții**” (vorbitorii pământeni).

Denumirea **daco-geții** ar trebui să nu producă derută, ci trebuie să se accepte ideea că limba evoluează, deci și denumirea **geți** și cea de **daci** se referă la una și aceeași etnie, dar în diferite etape istorice, termenul **dacii** desemnează unul și același popor care a evoluat în timp și trebuie admis că el s-a folosit pentru a sublinia pe adevărații **geți=dacii** într-o perioadă mai aproape de epoca noastră, când se veneau și alte neamurile în Dacia, ca „bastarni”, neam germanic stabilit în Moldova, din diverse motive. Presupunem că istoricii când scriau despre **geți** foloseau aceeași grafie ca pentru **moesii** din **Moesia**(Dobrogea) deci cu „eo” și „e” a fost eliminat de scriitori și traducători sau chiar în vorbire acest „e” muiat păstrat în franceză în **cœur, sœur** a devenit fonemul „o” din **got. Goții**, plecați din timpuri străvechi spre nord, în Scandinavia se întorc în Scitia, după cum scrie Iordanes în cartea sa: „De originae actibusque getarum” (Editura Fundației Gândirea, 2001)

Dacii zis și **blaki** sunt numiți astfel după o caracteristică: îmbrăcămintea albă ce o purtau, cuvânt schimbat în fluxul vorbirii în „**vlahi**”, căci „**b**” fiind o consoană labială mai greu de pronunțat a devenit „**v**”.

Cât despre toponimele și antroponimele derivate de la cuvântul „**vlah**” d-l Gabriel Gheorghe, în cartea dumnealui intitulată „**Valah**” afirmă că ele sunt răspândite din Grecia și Italia până în Anglia, Norvegia și alte țări nordice, din India la Atlantic, aducând și dovezi din opera altor scriitori care au folosit acest cuvânt(pag 5-87).Dumnealui amintește de **blanches** din Alpi, numiți astfel după hainele albe pe care le purtau(blanc/blanche, fr.=alb/albă) care au dat ajutor galilor într-o înfruntare cu alții. Păstoritul i-a dus pe daci în Alpi și de aceea sunt regiuni în Austria și Elveția unde se vorbește româna, devenită una din limbile oficiale în cazul Elveției.

Structura gramaticală atât de sintetizată a limbii române poate fi un punct de reper pentru limbajul internațional, limba daco-română fiind limbă-bază de comunicare internațională, de la care s-au format limbile romanice.

Vom aborda lexemul **chi/ki** cu sensul de „**ființă**”, „**persoană**” (în coreeană), „**energie/viață**” dar și „**alcătuire/formare**” în limbajul internațional, ca în „**chimie**”.

El apare în cuvântul „**dachii/daki**” la Miron Costin(„Letopisețul Țării Moldovei”). Cuvântul „**daki**” l-am putea interpreta ca „adevăratele ființe”(ale lui **RA**). Lexem „**ki**” intră în componența multor toponime și cuvinte obișnuite din limbajul internațional. **Qui** în franceză înseamnă **cine**(când se referă la ființe) sau **care**, fiind pronume interogativ sau relativ și ar trebui să vedem dacă există o corespondență cu coreeana, unde **ki** semnifică **ființă, persoană**.

Vom aduce și alte argumente de ordin lingvistic ce atestă continuitatea limbii dacilor pe teritoriul României, limbă bază a limbii române, limba dacilor fiind trunchiul de la care s-au format limbile romanice și asiatice.

Limba vorbită de **daci Oro manisa/drago manisa, limba geților**, are acest cuvânt de bază **man**, prezent azi în multe cuvinte, cu sensul de ființă, bărbat, ceva făcut de om, etc. păstrat în română, franceză, engleză, germană și alte limbi, de la denumirea de popor, **german, normand**, la cea care desemnează numele bărbat sau femeie, în engleză, **man, woman** până la **superman**. **Man** s-a păstrat în neologisme ca, **manual, manoperă, manevră**, indicând ceva ce implică acțiunea umană. Numele

Mangalia, cred că a existat și în vechime. Descompus, acest cuvânt semnifică **Man gal ia**, după părerea noastră înseamnă **Țara bărbaților/ființelor blonzi/blonde**.

Dacă luăm ca bază cuvântul **man**, întâlnit în **dragoman**, cu sensul de **traducător**, extins la **ființă/locuitor, bărbat /femeie**, păstrat în limba engleză în forma grafică, ca și în franceză în „**Normands**” dus acolo tot de „**Dacii călători**” numele de **România**, ar putea fi interpretat, prin descompunerea, **Ra/Ro man ia = Țara ființelor/locuitorilor care se închină lui Ra**.

Adorarea soarelui se practica pe teritoriul Daciei, după cum o dovedesc sanctuarele dacice unde sunt semne cu ciclul anotimpurilor. Poate la început a fost **Ra man=omul lui Dumnezeu**, cum s-a păstrat în cărțile sfinte. **RA** este clar că avea sensul de „**soare**”, căci radicalul s-a păstrat în „**raze**”.

Notă: O” și „**a**” se confundă grafic, vocalele fiind apropiate și sonor, având aceeași poziție de articulare, și poate primul **a** s-a transformat în **o**, de-a lungul istorie, prin aliterație vocalică, ca în construcția verbale. **a veni/ o veni, a fost/o fost**, tot pentru a se face mai puțin efort fonator, căci a este o vocală deschisă. Faptul că „**a**” a devenit „**o**” ne-o demonstrează V.Alecsandri, când o prezintă pe „Chirița **ot** Bârzoieni”. Consider că grafia **Român/România** cu sunetul specific limbii române „**â**” s-a impus fie prin influența limbii slave, fie pe cale oficială, în documente și prin școlarizare, spre a se deosebi de cuvântul **roman**, și a susține teoria colonizării romane, impunerea ideii că limba latină este limba ce a stat la baza formării limbii române.

Se știe că **-ia**, este un sufix cu valoarea lexicală de „**țară**”. Ex **Germania Ger man ia=Țara ființelor//oamenilor/locuitorilor de la ger/frig, Nor man dia/Țara celor din ținutul nordic/cu nori**. Am găsit și termenul de **Normanzia(Țara locuitorilor de la nor(d) vorbitori ZE** sau din neamul **ZE**, fapt ce vine în sprijinul teoriei mele: studierea limbii dacilor și a limbilor înrudite cu daco-româna în **baza Ze**, un cod lingvistic pentru a descifra lexemele comune din limbajul internațional vorbit și scris.=**L ZE**.

Ro este un indicativ pentru țara noastră, dar la început a fost **Ra**, cu sensul de **soare**, dus de dacii călători pe ape sau pe pământ, în Asia, Africa, Europa ca și crucea înconjurată de un cerc, care era un simbol dacic al soarelui, cum apare la un grup de **daci** stabiliți în Egipt. Putem susține că etimologia cuvântului **Europa/E u ro pa** ar fi, după părerea noastră, prin interpretarea în **L ZE**, citind de la dreapta la stânga a formei aglutinate, **Patria unde există români**.

Pe **Tăblițe de la Sinaia** sunt amintiți **atlanții**. Cuvântul de bază, **lan**, are sensul de **ogor cultivat cu un anumit soi de cereale**. „**At**” este o prepoziție, însemnând **la**. Deducem că atlanții se ocupau cu agricultura, sensul lărgindu-se, termenul fiind folosit pentru a desemna „oameni înalți”. „**Lan**”, la noi cuvânt aproape ieșit din uz s-a păstrat în limbajul internațional în toponime ce conțin lexemul **land (ținut, regiune)** se întâlnește în nume ca: **Irlanda, Islanda, Groelanda, Scotland etc**. Nu grecii au dat numele de **Calatis** orașului **Mangalia**, el este foarte vechi. Cuvântul poate fi descompus precum **Ca-la-tis**. Poate particula „**ca**” avea valoare de comparație, sau poate la început a fost **cu**, sugerând asocierea, atribuirea unei calități, sau instrumentul. **Calatis** aș traduce **cetatea/orașul/ținutul oamenilor înalți)alutus/altus=înalt sau ținutul cel frumos(cala, gr =frumos,)** Prin anagramare, ar putea fi **Atlantis**, („**n**” a căzut datorită economie de efort verbal, a aglutinării sau pentru a se evita redundanța). Presupunem că locuitorii de aici, unii numiți **atlanți** ca pe plăcuțele de la Sinaia, în urma unor cataclisme de aici, au plecat pe Dunăre, apoi pe uscat, ducând cu ei toponimul spre vestul Europei și au numit marea/oceanul lângă care s-au așezat ei, **Atlantic**.

Ne întrebăm de ce erau la noi toponime ca **Thetis, Dionisopolis, Tomis, Calatis**. Afixul **-is** a căpătat valoare adjectivală sau substantivală, dar este de proveniență verbală.

Caracterul de limbă aglutinată (formată prin contopirea unor vocabule) al limbii dacilor în ceea ce privește formarea unor cuvinte, ne face să gândim la forma cum s-a păstrat el în Anglia insulară în construcția **It is**. = **Acesta este** deci **is** are valoare verbală **CA LA TIS = Ținutul unde există cei înalți, lați, bine dezvoltăți**, cum îi caracteriza **Michael Harris** pe dacii plecați de pe țărmul Mării Negre, numiți **alani**. Dar dacă acceptăm vocabula „**cala**” însemnând frumos, Calatis-Mangalia ar semnifica „Locul cel Frumos”, precum **Kaliacra**, regiune învecinată din Bulgaria. „**Ca**” la egipteni înseamnă „**suflet**” și am putea imagina că acest loc de la malul mării ar fi putut fi „locul de unde sufletele plecau la zei”, obicei practicat și azi de indienii din Asia. Sugerez să se caute **Kagaionul** în **Dobrogea**, căci este prima vatră de civilizație tracă-dacică, după cum o dovedește multitudinea cetăților, altarelor sacre, bisericilor, despre care ne-a vorbit regretatul prof. dacolog Nicolae Nicolae. Mulți caută locul/muntelui **Kagaion/Kogoion/Co che on**, plasându-l în Carpați. Prin analiza modului de alcătuire (prin aglutinare), vom avea **K o/Ka ga(l) i on**. Sunt două versiuni: **Ko** poate fi un **prefixoid**, însemnând **împreună**, sau poate fi lexemul **Ka(Ra)=soare** ori **Ka=suflet** la egipteni pentru care optăm noi. Dacă se susține ideea că pe lângă Marea Neagră a fost o primă vatră de viețuire dacică, căci marea oferea hrana necesară traiului zilnic (peștele) **Kagoianul** trebuie căută pe lângă alte localități ce-l conțin pe **Ca/Ka** precum **Calatis, Kaliacra**, la malul aceste mări. „**A**” a devenit „**o**” prin iradierea finalului acestui cuvânt. **L** a devenit muiat, fiind o consoană lichidă și în fluxul vorbirii a căzut. **Kagaion este locul unde oamenii se închină cerului (ion)** sau **Locul unde sufletele pleacă la cer** (traducerea noastră). În japoneză **Kago** înseamnă un promontoriu de formă conică ce înaintează în mare și nu este exclus să fi fost pe țărmul mării așa ceva și s-a prăbușit ca și Dionisopolis (Balcic) în urma unor cutremure.

Și coreeni au un munte sacru unde se închină, **Chemoga**, un loc sacru unde își îngropau regii, ca egiptenii și dacii.

Verbul „**a merge**”, redat prin **i**, pe tăblițe, s-a păstrat în română cu acea formă simplă **i**, dar cu sensul de **a fi**, precum și în franceză, la viitor și condițional prezent: **j'irai, j'irais**, forme ale verbului „**aller**” = **a merge**.

Am observat asemănări între grafia textelor **Plăcuțelor dacice de la Sinaia** și grafia limbii coreene, (alfabetul coreean este pe internet) aceleași linii apar mereu (ex: trei linii orizontale, sau trei linii pe verticală tăiate de o altă linie), mai mult, urmărind seriale coreene, văd multe asemănări lingvistice ex expresia „**De ce?**” pronunțată „**de țe?**” **ancora/sedi=șezi, kara=pleacă, appa=tată, omoni=mamă (oami, în dacă)**, cuvânt din care s-a format lexemele **om/oameni (rom) homme (fr) homo (lat)** ca și prezența grupurilor **ce, ci, ghe, ghi**, (Ex Gil se pronunță Ghil) a sunetelor **ț, ș, ă, î** și multe cuvinte terminate în „**a**” mai ales antroponime ce primesc „**a**” la sfârșitul numelui ca o formă de alintare, ca și în română, multe toponime în „**o**” sau „**e**”. În istoria **Coreii** se menționează că numele țării vine de la **Dinastia Koryo** care a înființat această țară. Dar la daci, **Koryo** era regele, „cel care striga poruncile” păstrat în „corifeu”. Sunt prea multe asemănări între români și coreeni, de ordin lingvistic, altele privind cultul religios, obiceiurile, portul, disciplina militară, organizarea statală, religia, cosmografia și împărțirea timpului. Ex: la **coreeni**, anul nou începe pe 14 februarie, anul nou la **daci** era la mijlocul lunii martie. (În **Coreea** primăvara este mai timpurie). Limba dacilor poate avea asemănări cu limba coreeană. **Coreenii** provin din **Sudul Siberiei**, poate veniți aici din stepele scitice, deci descendenți din

daci, poate cunoșteau scrierea dacilor, căci doar prin mesaje scrise se putea comunica în **Imperiul Dacic**. Ei au ca strămoși pe **cimerieni/kimerii**(V.site Lumea mediteraniană) care au plecat din nordul Mării Negre și au format un imperiu puternic în Asia de est. Ei vorbesc o limbă **altaică**, formată tot prin **aglutinare**, au în textele vechi ca și dacii scrierea de la dreapta la stânga, citirea se face de jos în sus.

Faptul că ei credeau în puterea cerului, considerau regele de proveniență divină, vărsau vin pe pământ pentru spiritul celor morți, foloseau vase de aur pentru apa sfințită și ofrande, purtau cușme cu două niveluri ca și tarabostes, își puneau coroanele de aur la ceremonii toți demnitarii și haine de mătase, să fie stimulat poporul să acceadă la funcții, pe merit, dovedește asemănări ale dacilor cu coreenii.

Realizarea unor harnașamente și veste din piele cu înflorituri, ca și daci descriși de **Strabon**, este asemănătoare cu ceea ce vedem noi în filmele istorice coreene, precum și instruirea militară identică. Unele denumiri ca **Joseon, Silla, Buda, Gaia**, sunt similare cu cele din spațiul carpato-danubian: din regiunea numită „**Drumului vinului**”(județele Prahova, Buzău, Vrancea ș.a) dincolo de paralela 45: Joseni, Buda, Sihlea, Grăjdana. Noi considerăm că acest spațiu a fost adevărata vatră de civilizație geto-dacică, aici trebuie să se facă multe cercetări, mai ales că sunt multe gorgane dincolo de apa Buzăului, iar că Sarmizegetuza a fost aleasă capitală mai târziu, din motive strategice. **Burebista** își avea originea la Vaslui și în Muntenia și Moldova a desfășurat mai mult aici activitatea de conducător.

BUREBISTA, Buero Bisto/Visto/Vizica citit de noi legat în manuale, a fost despărțit inițial în **BU REX BI ISTRA/=MARELE REGE BU DE PE AMBELE LATURI ALE ISTRULUI**(numele vechi al Dunării) „**bi**”, fiind un prefixoid, însemnând „**doi/dublu**” sau poate fi interpretat „**bine/mare**”. Prin analogie cu engleza **big**=mare, putem extinde sensul, **Burebista** era un mare conducător/ rege de pe Istru, aceasta este cea mai apropiată traducere a sintagmei originale, susținem noi.

Ce interferență lingvistică poate fi între engleză și daco-română, dacă nu una datorată legăturilor de sânge între popoarele vorbitoare ale acestor idomuri, dacii și anglo-saxonii? Dar de ce acest împărat/rege și-a extins imperiul între Urali și Pirinei?

Doar din cauza creșterii numerice a populației dacice sau din nevoia de apărare contra unor invadatori?

Doar un studiu computerizat al factorilor climatici din mileniul, II, î.H și mileniul I, î.H ne poate ajuta să înțelegem clar expansiunea/migrarea **dacilor** între Urali și Pirinei, în peninsulele din sudul Dunării și în Asia Mică. O cauză ar fi impunerea de către romani a serviciului militar de lungă durată obligatoriu, cum afirmă Michael Harris.

Este posibil că au fugit de sinistrele inundații și au format enclave în locuri aflate în toate punctele cardinale, unde s-ai înmulțit demografic. De aceea avem cuvinte românești în occitană, în **Monaco, Normandia, Occitania, Catalonia**, în **Galiția**(în Pocuția, la izvoarele Nistrului), **Galicia**(Spania) **Gaia**(Coreea, aci **I** a devenit mai muiat și s-a eliminat, să avem doar două silabe).

Vom reveni lexemul „**ze**” / „**ez**” cu sensul de **loc, ținut, țară, zeitate, grupare umană=locuitori, idom**. **Ze** și **ez** fac cu certitudine referire la **țară, loc**, ca în **Moesia** = Țara locuitorilor dintre ape/din mijlocul apelor, ca și Mesopotamia(între Tigru și Euftrat). Terminația verbală **ez**, specific **românească**, pornește de la acest lexem ca în **lucrez, păstrez, ez** marcând **locul**. **Ez** s-a păstrat în **cnezat, cneaz, Zenobia, orezărie, zestre, zemlia**(rusă) cu sensul evident de „**loc=pământ**”, căci în memoria lingvistică a neamului, sensurile se transmit din generație în generație.

Apare „**rez**” și în franceză în expresia **rez-de -chaussee=parter**, considerată un arhaism, deci provenit din limba galilor și în toponime ca: **Indonezia, Malaezia,**

Polinezia(**ia** este sufixul semnificând **țară** ca în **România, Italia** „**a**” provenind din adverbul „**la**”(fr)=„**acolo**” sau prepoziția (**I**)**a/at**(lat), „**i**” având valoare verbală(semnifică este, se găsește). Pentru a stabili originea întră în componența unor substantive ce pot fi și adjective: albanez, birmanez, cubanez, chinez, danez, francez etc. în limba română având structură aproape asemănătoare grafică și fonetică în alte limbi.

Termenul **ZE**, ca radical pentru **zeu/Dumnezeu** s-a extins și în estul Asiei. unde erau ceremonii dedicate lui **ZEN**, adică lui **BUDDHA**, care înseamnă **TREZIRE, ELIBERARE**(deși susțin că acest radical a fost un lexem polisemantic).

Ze este un lexem ce indica la început numele de **ZEU/DUMNEZEU**, apoi sensul s-a extins și căpătat înțelesul de **grup etnic, idiom, ținut, regiune, țară**.

Termenul „**ze**” este legat de **ZEN**, adică **ZEUS**, la greci/ **DEUS**, la romani, **DUM-NE-ZEU**(**Domnul zeu** al nostru) la noi, românii.

Acum, prin argumente de ordin semantic se poate explica geneza acelor toponime astfel: **Mal-a-EZ-ia=Țara a bărbaților (credincioși) lui Zen, mal s-a păstrat în franceză cu sensul de bărbat/bărbătesc**. Ce caută acest cuvânt din est în vest oare? Este clar că a fost dus acolo din **Europa** unde erau **Dacii**. **In-do-Ne-ZE-ia**(**Țara indienilor lui Zen/Buddha, Dumnezeu**) și **Po-li-ne-ZE-ia = Țara cu cei mai mulți adoratori al lui ZEN și dus la AZETECI**, căci ei provin din **Eurasia**, călătorind de-a lungul coastelor spre **America**, cum a descoperit cercetătorii americani Ryan și Pitman.

„**Ze**” cu sensul de **zeu**, apare și la popoarele asiatice în „**Tablele lui Zen(Buda)**”, cunoscute ca „**Manuscrisele de la Marea Moartă**”, deci **dacii** porniți spre est au dus cu ei cultura lor, în special, religia.

ZE provine de la **GEA**, numele dac pentru „**pământ**”, împrumutat de greci de la băștinașii găsiți pe cele două laturi ale **Istrului** în peninsula balcanică, adică **DACII**. **GEA** a dat numele de **get** adică **om statornicit, pământean**, legat de pământul său, așadar **geto-dacii** nu erau nomazi, expresia se traduce **dacii pământeni/sedentari**. „**Dacii**” era un supranume, susținem noi, după felul cum spuneau „**da**”. „**Da**” se poate înlocui cu „**adevărat**” adică dacii erau „**adevărații vorbitori**” „**ci**” fiind radicale de la **zicere/vorbire**.

Susțin că „**ze**” se menține în cuvântul **Buzău** considerat că provine „probabil de la cuvântul **buză** cuvânt autohton”, după un aspect geografic al râului, după părerea lui **Vasile Pârvan** și **NODEX**.

Despărțit în silabe **Bu ze(u/)**, după teoria noastră, semnifică **locul unde sunt bucate/cereale. Bu este radical pentru bunătațe, bun/bună, buză, bucal/ă**.

Este evident că „**bu**” este legat de **gură, bocca** în italiană, adică „**hrănire**”, iar „**u**” din toponimul **Buzău** este de fapt adverb de loc. ca în cuvântul **Tisău**(**locul unde sunt tise**). „**U**” apare în franceză cu același sens cu grafia **ou** și în coreeană apare fonemul „**u**” semnificând „**unde**”.

Dar „**Bu**” după opinia unor dacologi, ca d-na prof. Olimpia Cotan înseamnă și conducător „cel mai înalt în rang” deci **Buzău** s-ar putea interpreta: **Ținutul unde este conducătorul**(poate **Burebista**). Așa avem nume ca: **Bucegi**=Izvorul înalt al luminii, **ce** fiind prezent în **luce**(it)=**lumină**. **Ex:** Insula **Leuce**, Insula Albă / Luminii). **Bu** se reia în **Buda**(**Zen**)=**Adevăratul conducător/îndrumător**.

Antroponimul **Ion** observat pe **Tăblițele de la Sinaia**, despărțit **I-on**, înseamnă „**om înalt**” și este des folosit în coreeană ca și **Alcheon**=om puternic, nume care a stat la baza antroponimelor:**Achile/Acheon**. „**On**” are sens de **bărbat, parte bărbătească, formă(pantaloni, salon, spion)** păstrat în franceză în cuvântul „**étalon=cal**” devenit „**an**” în română: **brăilean**(sufix indicând agentul, originea) prin

deschiderea vocalei și diminuarea efortului aparatului fonator și **-ien/-ienne în franceză(Capitien).**

Radicalul „**str-**”, cu sensul de „**a face, a construi, a curge**”, prezent în toponime ca **Istru=râul/fluviul care curge, Bistrița=râu foarte repede, Histria /Histria=Țara/ținutul acesta /cetatea aceasta construită**, din vechiul **hic**, pronume demonstrativ, devenit adjectiv demonstrativ. **Istrița=Construcția de sus**, „**i**” fiind un prefix cu valoare adverbială ce indică locul, înălțimea. Cum în franceză „**histoire**” înseamnă „**istorie**”, cred că **Histria** poate fi considerat un centru istoric important al antichității, locuit din timpuri străvechi.

Ne întrebăm de ce găsim **Galii** în nordul țării: **Galații Bistriței**(drumul național DN15A: Reghin-Bistrița, la 20 km sud de Bistrița, pe râul Dipșa, la poalele Dealului Pădurea Murii, Dealurile Șieului), la Dunăre, orașul **Galați, în Galiția**, (la izvoarele **Nistrului**. lângă **Pocuția**), în vestul **Europei: Galicia(Spania) în Galia, vechea Franță, în Țara Galilor, în Irlanda, în Galileea biblică, în Galatia(Turcia), Asia Mică, Latgalia=Galia cea mare(în sud-vestul Lituaniei, pe râul Daugava) în Anglia**, care este o anagramare sau o permutare consonantică a cuvântului **Galia**, sau o anagramare a toponimului **Mangalia**, având ca termen-bază „**glia**=pământ.

Ne frapează cuvântul **daim**(cerb), păstrat cu aceeași grafie în franceză și cuvântul **bad**, (pat), întâlnite pe plăcuțe și în limbajul actual în spațiul anglofon.

Concluzionăm că, după studierea plăcuțelor de la Sinaia, observăm multe cuvinte sau rădăcini de cuvinte ce stau la baza neologismelor actuale, ca „**er**” din **eradica, emergent, „ir” irumpe, iradia, iriga**. etc. Traseul cuvintelor nu s-a făcut pe cale latină, ci pe cale autohtonă, ele fiind duse pe alte meridiane de **dacii** călători. Dar trebuie să aprofundăm studiile de istorie a popoarelor, așa cum a fost ea, să înțelegem evenimentele din trecut prin studii pluridisciplinare.

Propunem ca **FUNDAȚIA „DACIA REVIVAL”** și **Fundația „ORIGINI CARPATICE”** să facă demersuri pe cale oficială ca „**TĂBLIȚELE DE LA SINAIA**” să intre în Patrimoniul UNESCO și să fie cercetate doar de specialiști patrioți, cu calificare în multe domenii, să punem bazele adevăratei istorii a României și a altor popoare, căci și în copie ele reprezintă un act de cultură ce trebuie luat în seamă. Ele ar trebui să intre în patrimoniul Muzeului de istorie al României, să fie văzute de vizitatori și prezentate cu competență de ghizi. Chiar dacă unii critică felul cum au fost interpretate plăcuțele de domnii Dan Romano, Constantin Olariu Armindenii și Adrian Bucurescu sub motiv că au fost realizate fraze, după cum sunau în românește unele cuvinte, ei au subliniat adevărul: sunau românește, deci limba strămoșilor este limba română de azi. Ele au fost făcute la Sinaia, fiind o lucrare de mare anvergură, din porunca regelui **Carol I**, pentru a se păstra istoria regilor daci, în cazul dispariției, prin furt, a tăblițelor de aur, pe care această personalitatea atât de rațională nu le-a topit, ci le-a păstrat, el însuși fiind educat ca un descendent din neamul goșilor(geșilor),după cum indică și numele dinastiei de Sigmaringen. Argument: Dacă la Galii plecați din Dacia, conform plăcuțelor de la Sinaia a fost conductor **Vercingetorix / Ver cin geto rex/rix / Ver cel din cinul/neamul geșilor**(cuvântul „**cin**” a fost folosit de cronicarii moldoveni și înseamnă „neam”), la **șvabi** probabil că **sig** înseamnă tot conductor, el apare și în Siggfrid și are asemănări fonetice cu „**cin**” un arhaism românesc. Trebuie să se caute în genealogia familiei Sigmaringen și poate se va descoperi că au plecat de pe Mureș, să scape de atacurile năvălitorilor, mai ales că pe stema localității Sigmaringen este căpriorul, ca pe Tăblițele de la Tărtăraia.

D-l doctor Lucian Iosif Cueșdeanu în cartea dumnealui „**Limba română nu se trage de la Roma**” a dat o listă mare de cuvinte germane care se aseamănă total sau parțial cu cele din limba română, a prezentat asemănarea românei cu franceza și alte

limbi, punând bazele cercetării limbilor europene cu morfeme stem și trebuie să luăm în considerație ideile dumnealui pentru un studiu comparativ al limbilor.

Concluzii: Dacii, prin migrațiune spre sud, nord, vest sau est au dus cu ei cultura lor, mai ales ceremonialul religios, credința, științele, tehnologia avansată, prelucrarea fierului, etica lor cu mari implicații socio-istorice și noi trebuie să studiem cultura altor popoare, pentru a face comparații.

Dacă se va face lumină în lingvistica istorică, prin analiza ariei de răspândire a unor cuvinte, se pot reconstitui fragmente din istoria popoarelor și alcătui un întreg, istoria omenirii.

(Fragment din lucrarea: **Limba dacilor, limbă universală**, prezentată parțial la alte congrese de dacologie)

SITOGRAFIE ȘI BIBLIOGRAFIE:

1. Tăblițele de la Sinaia –Wikipedia(Google)
2. Adrian Bucurescu – „Tăblițele de la Sinaia” „Dacia Secretă” www.scribd.com ›
3. www.Armindia.com
5. Constantin Olariu Armindeni – „Dicționar de cuvinte dacice” www.scribd.com ›
6. Dan Romalo – www.scribd.com/.../Dan-Romalo-Cronica-Geta-Apocrifia-Pe-Placi-de-Plumb
7. Mircea Dogaru – „O istorie care doare” www.dacia.org/daciarevival/.../242-o-istorie-care-doare-si-mircea-dogaru
8. Gabriel Gheorghe – „Valah” Editura Fundației „Gândirea, 2012;
9. Mihai Eminescu – „Poezii”, Editura Eminescu, 1978;
10. Nicolae Densușianu – „Dacia Preistorică” Editura Arhetip, 1990.
- 11.Site: Lumea mediteraniană.